

בין דיגלי מצריים וישראל נאם שגריר

מצריים להמונים בעצרת לזכר סאדאת

כאשר פתח השחקן הערבי הצעיר, גבר יפה-תואר בעל עיניים כחולות, בקריאתה מן הספר הקדוש לאיסלאם, היה אייבי חיזור מרוב דאגה. איך יגיב קהל הרב-בות על מחווה זו? האם יפריע לקריאה, בנכוחות השגריר המצרי? שמא תפרוץ תקרית?

הקהל שתק. הקריאה התמשכה. כי בכרי וחבריו בחרו בקטע ארוך למדי מפרשת אברהם אבינו, ובהטעמה הערבית המת-

תבורית ויהודית רביץ, אריק סיני ודני רובס, יהונתן גפן ודייוויד ברוזה, אביבה פו ושמוליק קראוס.

אך כולם נלכדו באווירה המיוחדת של העצרת. כאשר עלה לבימה סעד מורת' דא, השגריר המצרי, ונשא את דבריו באנגלית, הקשיב קהל-הרובות בדריכות, ואף מחא כפיים בהתלהבות כאשר הזר השגריר על דיברי סאדאת: "מילחמה אוקטובר היתה המלחמה האחרונה! לא



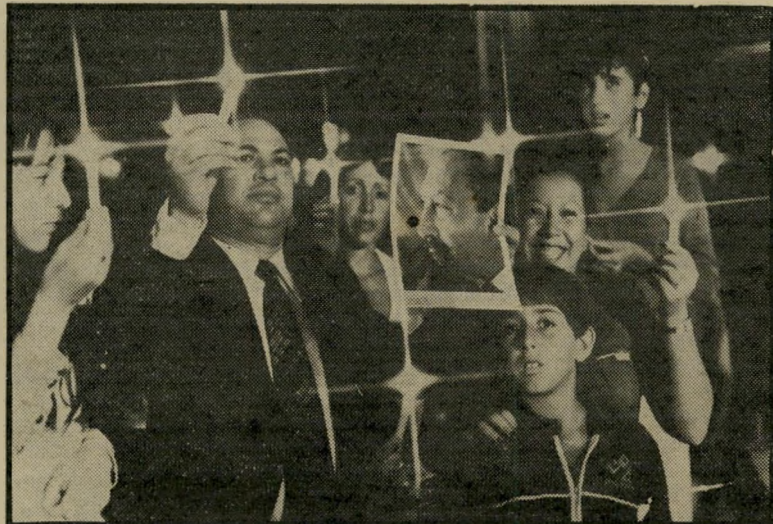
כיכר סאדאת, תל-אביב

משכת. כנהוג בקריאת הקוראן, ארכו הדברים. ובכל זאת הקשיב הקהל בסבי-לנות. הוא גם הקשיב בסבלנות לקריאת התירגום מפי עמיקם גורביץ.

כשזה נגמר, ושוב נשמעו צלילי זיכרה, נשם אייבי לרווחה. "איזה קהל נהדר!" התפעל.

כיכר סאדאת

והו של אל-סאדאת ריחפה בכיכר ברגעים אלה. עוד לפני חמש שנים איי-אפשר היה להעלות על הדעת שקהל של רבבות יתכנס בלב תל-אביב ויקשיב לקריאת הקוראן בערבית, כשם שאי-



יה זה רגע מרהיב. בזה אחר זה כבו האורות בכיכר מלכיישראל בתל-אביב. שמונים אלף איש ואשה, נער וזקן, עצרו את נשימתם. נר נדלק, ועוד נר ועוד נר. אלפי נרות האירו בחשכה, השתקפו במי הבריכה.

אלומת-אור אחת האירה את הבימה. שם עמדה מירי אלוני בחליפה לבנה מבהיקה, וקראה בקול אדיר, ברמקול הר חזק: "שירו שיר לשלום!"

מתוך ים-הנרות ענו ה"80 אלף: "שירו שיר לשלום!"

מצלמות הטלוויזיה מכל העולם זימזמו. תוך דקות שודר המראה לעולם כולו: המוני תל-אביב בעצרת התייח-דות עם זיכרו של אנוור אל-סאדאת.

אברהם אבינו

בקוראן

ק אייבי נתן היה מסוגל להריס מיבצע כזה.

פחות משבוע לפני כן ישבו כמה חברי רים בקפה כסית בתל-אביב. אחד מהם, שחזר זה עתה מהלוויית אל-סאדאת בקא-היר, התמרמר על כך שלא נערך בישראל שום מעמד ציבורי להבעת הכרת-התודה של הציבור לאיש שהקריב את חייו למען השלום בין העולם הערבי וישראל.

באותו רגע עבר אייבי נתן ליד הי שולחן. "מדוע שלא תערוך אתה עצרת המונים לזכר סאדאת?" שאל אחד המי סובים.

אייבי נדלק לרעיון בו ברגע. תוך פחות משבוע ערך את המעמד המרשים.

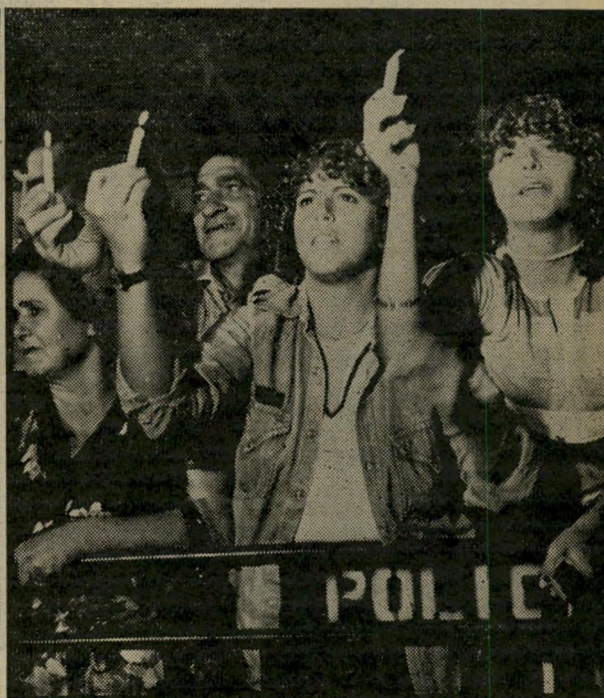
אודות לסאדאת

מחפוט' עבד-אל-על (שני משמאל), הנספח לענייני הסברה ועיתונות בשגרירות מצריים בישראל, עומד בקרב הקהל הישראלי. ביד אחת הוא אחוז בנר ובשנייה הוא אחוז תמונת אל-סאדאת.

היה זה מעמד שרק אייבי, בעזרת קול השלום שלו, היה מסוגל לקיימו. כי בקהל הסגוני התערבבו פעילי-שלום ותיקים עם נוער חובב-פופ מהשכונות, מוקירי זיכרו של הנשיא המצרי עם מי שבא בעיקר כדי להאזין לאמנים שהתי-נדבו להופיע באותו ערב — זוהר ארגוב וגיא מרון, מירי אלוני וצ'רצ'יל, שימי

התיינה עוד מילחמות בינינו!"

לגבי אייבי וחבריו, הגיע הרגע הקריטי כאשר עלו על הבימה עמיקם ("קול שדי") גורביץ והשחקן הערבי מוחמד בכרי. תוכנן מראש כי עמיקם יקרא פסוקים מהתנ"ך (דיברי השלום בספר זכריה), בכרי יקרא סורה מהקוראן בשפה הערבית, ועמיקם יחזור על הדברים בעברית.



מהקוראן

קורא מוחמד בכרי, יליד כפר בענה, שליד כרמאל, מאחוריו עמיקם גורביץ.

אפשר היה לחלום על כך ששגריר מצרי ינאם לפנינו.

אייבי נתן הסב, על דעת עצמו, את שם הכיכר הגדולה, למשך כמה שעות, ל"כיכר סאדאת". העירייה לא הסכימה לכך רישמית, אף שהסכימה לעריכת העצרת. השאלה היתה מדוע לא תחליט העירייה לקרוא לכיכר זו על שמו של אנוור אל-סאדאת לצמיתות.

יותר מאלף גלויות ומאות מיכתבים סגורים הונחו בארגז מיוחד שהוצב בתוך המכונית של קול השלום. היו אלה רשי-מות שנכתבו בידי אלפי אזרחים ישרא-ליים, שביקשו להודות ולהתייחד עם זיכרו של נשיא מצריים שנרצח. ביניהם היו גם תיירים שנהרו אף הם אל כיכר סאדאת ורשמו בשפתם, בהדרגות, מי-לות הוקרה על הגלויות שישלחו אל אשת הנשיא המצרי.

"למחרת", הבטיח אייבי נתן, "אעביר את כל המיכתבים באמצעות שגרירות מצריים בישראל אל הגברת ג'יהאן אל-סאדאת".

לבוש בסדין, שעליו רשום, לעצור את הטיגה בסיני, ניסה הנער הצעיר ל-הפריע למהלך האירוע ההמוני לזיכרו של אנוור אל-סאדאת. אך לשווא.

גלית מועלם (מימין) וחב-רתה ליאורה אפרת, מחו-לונג, באו לכיכר סאדאת כדי להביע את הודותן.